

GEMEGA... ES RODA!

HISTÒRIA DEL PORNO GAI

per Sergi Talló

Pintura rupestre. No només tocaven la flauta d'os.

Fal·lus del temple de Delos (segle v a.C.). Androcentrisme en estat pur.

Quan es parla de porno gai, en general, el que primer ve a la ment són escenes d'un vídeo de mala qualitat, amb pseudo actors de còssos hipervitaminats, bronzejats eterns i trivialitats tatuades als braços mentre emeten onomatopeies guturals, que follen regular i actuen pitxor. El conjunt decau encara més si a la filmació s'hi han atrevit a intercalar diàlegs d'un suposat guió cinematogràfic. Aquest és el porno que avui consumim, producte de la massificació del segle XXI, però els seus orígens històrics són molt diferents.

Una representació artística més

El porno no deixa de ser una representació cultural, ja que mostra, mitjançant vies artístiques, una realitat humana. El problema, tanmateix, no

ha radicat mai en com es representen aquestes mostres, sinó en com s'interpreten. Per altra banda, la història del porno gai va aparellada a la del porno en general, doncs, tot i que canvia l'execució del tema, tots dos tenen la mateixa base.

Fent una mirada enrere, trobem un bon grapat de pintures rupestres que mostren un extens catàleg d'actes sexuals (hetero, homo, trios, zoofília, etc.), indicador de que els nostres avantpassats ja tiraven de certa estimulació en les solitàries nits dins la cova. Això no obstant, els descobridors de les pintures, imbuïts de la moralitat imperant en cada moment històric, ho blanquejaven amb la definició de «paràboles». El mateix passa amb les figures hipersexualitzades conegudes com a Venus; aparentment eren ofrenes a la

reproducció femenina o a la mare terra, però és dubtós que només tinguessin tan elevats propòsits.

Així, les grans religions monoteistes han 'reinterpretat' —en llenguatge clar, han reprimit— les representacions sexuals. A més, les de caràcter homosexual han estat doblement castigades. En canvi, moltes civilitzacions antigues, lliures d'imposicions religioses, no tenien discriminada una orientació sexual respecte a les altres i les representacions artístiques eren variades i públiques. Les més conegudes són els frescs pintats als bordells de Pompeia, on les mosses, i algun mosso, explicaven gràficament tot el que un podia aconseguir per unes monedes, i en la literatura trobem els famosos *Epigrammes de Marcial*, que tot i no ser pornografia en el seu moment, sí que es llegien com a tal durant l'època victoriana.

Què és exactament una pel·lícula porno? On està la frontera entre l'erotisme i la pornografia? Dins del porno, existeix una indústria específicament gai? Aquestes qüestions, recurrents en converses entre homes gais, no tenen una resposta única —potser la darre-ra és la més òbvia—, doncs hi caben mil i una definicions que sovint tenen més a veure amb les creences morals de qui les formula que amb una realitat objectiva.

Uns paraula, moltes interpretacions

Fent una ullada a diverses èpoques i disciplines artístiques, trobem bons exemples, com les àmfores gregues, *Els contes de Canterbury*, les escultures del temple hindú de Khajuraho, les làmines shunga de l'art eròtic japonès, o els nus d'Egon Schiele. També trobem un curiós exemple català, el poc conegut *Speculum al foder*, una guia sexual medieval inspirada en l'aleshores llunyà *Kama-sutra* hindú.

Aquestes mostres no es poden considerar pornografia, però la moralitat d'algunes èpoques ha canviat el seu sentit original. Cosa que es repeteix en l'actualitat, com va passar amb l'escàndol de Facebook l'any 2015 quan un artista va postejar en un mur la pintura *L'origen del món*, de Gustave Courbet, exposada al Musée d'Orsay, o a Instagram, on es va censurar la portada del disc *Nevermind*, de Nirvana, perquè a la imatge hi havia

un nen sota l'aigua... ensenyant el seu diminut penis. Així, la paraula «porno-gràfic» pot tenir tants significats com es vulgui, doncs sempre depèn de la moral pública dominant.

Les primeres fotos pornogràfiques

A cavall entre els segles XIX i XX, la irrupció de la fotografia, i més endavant, del cinema, va comportar l'explosió d'un nou llenguatge audiovisual per a l'erotisme, el sexe i, ara ja sí, la pornografia expressament creada a tal fi. I per tal de limitar aquest camp tant obert a suposicions i sospites, es va anar definint la pornografia com a «tota representació que mostri una penetració». Qualsevol tipus de penetració, també ficar-se un dit en una zona erògena... i qui diu un dit, diu un carbassó, tant li fa. D'aquesta manera, si no vigilem el que creem, el nostre art pot quedar assenyalat amb la terrible marca del pecat: la triple X.

La fotografia va ser el primer mitjà utilitzat per crear postals de caràcter eròtic-festiu, tot i que vistes ara semblen molt innocents, però acomplien la seva fita quan algú necessitava 'un cop de mà'. Com que l'homosexualitat estava greument perseguida, és difícil trobar fotos explícites d'actes sexuals entre homes; era menys arriscat mostrar simples nus en poses artístiques i unes posades en escena de caràcter clàssic.

Es considera al baró Wilhelm Von Gloeden el precursor de l'homoerotisme en fotografia. D'origen alemany però emigrat a Taormina, Sicília, va crear una obra colossal de més de 3000 fotografies, de les quals en sobreviuen menys de la meitat (en aquella època els negatius eren de vidre). L'aristocràcia gai d'entreguerres es rifava les fotos del baró; inclús alguns dels seus rics i poderosos membres van promocionar l'obra aconseguint que fos exposada amb relatiu èxit.

El delicat classicisme del baró Von Gloeden.

Porno al cel·luloide

Els primers passos del cinema dins la pornografia van ser per encàrrec: els prostíbuls més exclusius de Hollywood o de París volien oferir curtmetratges picants mentre els clients esperaven (o mentre feien altres coses). D'aquesta manera, joves aspirants a director del setè art es treien algun sobresou rodant pel·lícules mudes que feien exclamar gemecs. La gran majoria, per raons òbvies, eren de firma anònima, però els estudiosos del cinema han pogut interpretar algunes peces i adjudicar-les a —aleshores— futurs i encara desconeguts directors de renom.

D'aquesta època, les poques referències al sexe gai solen estar emmarcades dins d'un trio i, generalment, mostren un personatge passiu de forma veladament paròdica.

Tom de Finlàndia

A principis de la dècada de 1950, va aparèixer als Estats Units la revista *Physique Pictorial*, formalment dedicada a l'esport i la musculació, que va suposar tota una revolució: les imatges publicades estaven cuidades, i molts artistes i fotògrafs amb altres feines més 'respectables' van començar a col·laborar per plasmar les

seves fantasies i, de passada, crear un canal extra de vendes dins del col·lectiu gai. Anys més tard, a les seves pàgines va debutar com a il·lustrador el dibuixant finlandès Touko Valio Laaksonen, mundialment conegut com Tom de Finlàndia, que amb la seva obra va arribar a crear tot un estil gai, una nova subcultura del fetitxisme que encara perdura: el cuir. Molts dels seus dibuixos entraven dins la categoria de pornogràfics i com a tals van tenir problemes per trobar impresor.

Més endavant, *Physique Pictorial* va començar a realitzar petits rodatges en Super8 mentre es preparaven les fotos, una espècie de *making of* d'algunes edicions, però ràpidament aquestes gravacions van evolucionar, primer en erotisme i més endavant en pornografia. Avui, *Physique* està considerada la precursora de les actuals productores de porno gai doncs per primer cop van crear-se produccions pornogràfiques del col·lectiu homosexual al dirigides al públic homosexual.

La revolució del cine porno

La gran revolució del cine porno es va produir a la dècada de 1970 de la mà de tres pel·lícules heterosexuales, *Deep*

Throat (Gola profunda; 1972), *The devil in Miss Jones* (El diable en la senyoreta Jones; 1973) i *Taboo* (1980), que mostren guions preparats a consciència; el profund existencialisme que navega dins *The Devil in Miss Jones* està basat en una petita obra de Jean-Paul Sartre, i encara sorprèn ara.

Seguint aquesta estel·la, el director francès Jean-Daniel Cadinot, que fins aleshores havia rodat curtmetratges, va fer el salt al llarg seguint les regles del cinema: guió, vestuari, posada en escena i actors creïbles... amb membres enormes. La seva obra encara no ha estat superada i *Classe de Neige*, *Chaleurs*, *Le voyage a Venice* o *Gamins de Paris* son autèntiques pel·lícules de cinema farcides de sexe homosexual.

Neixen els porno-stars

A principis de la dècada de 1980, l'aparició del vídeo va significar una petita revolució dins del món audiovisual. Al mateix temps, l'evolució de la tecnologia i el seu abaratiment van ajudar a que moltes persones poguessin tenir equips professionals, formar una empresa i crear productores de baix (i alt) pressupost.

Al Parker (1952-1992), el semidéu del porno gai.

Gamins de Paris (Jean-Daniel Cadinot, 1992). Ningú diria que aquest fotograma és d'una porno!

Els americans van ser els més avançats i mentre al carrer s'anava assentant una revolució gai que havia començat poc abans, l'any 1969, dins les productores arrencava una nova indústria orientada exclusivament a aquesta franja de mercat. Les primeres marques conegudes van ser Falcon i Colt, al principi amb petits curtmetratges sense masses aspiracions i ja més endavant amb pel·lícules que pretenien tenir un guió. A diferència d'anys anteriors, i veient els immensos beneficis que donava la indústria, es va sacrificar la qualitat per la producció. Sorgia el *blockbuster* del sexe i, associat a ell, la figura de l'estrella porno, que va consagrar noms com Al Parker, Chase Hunter, Chad Douglas, Jeff Converse, Kurt Marshall o Jeff Stryker.

Mentrestant, ja avançada la dècada de 1990, evolucionava a Europa una estètica diferent a la nord-americana. Al ja mencionat Jean-Daniel Cadinot, sorgit a França, s'hi unien les productores Euro-Creme (Regne Unit), Cazzo (Alemanya) o BelAmi (Eslovàquia). Cadascuna tenia el seu segment de mercat: una era més intel·lectual, l'altra advocava pel sexe dur amb mascles castigadors, mentre la tercera treballava amb actors quasi adolescents. Paral·lelament anaven sorgint pe-

tites productores especialitzades en tota classe de fetitxismes i filies.

Un porno propi català?

A Catalunya la qüestió del porno gai ha estat paradoxal. Tot i que no es creava 'empresa nacional', el país es va convertir fa uns anys en un imant per a filmacions estrangeres. A tombants de segle, Barcelona era un plató de porno gai. A més del clima i els rodatges exteriors a llocs com la platja de Cadaqués de fons o un balcó de l'Eixample amb la Sagrada Família al darrere, l'existència del Saló Eròtic de Barcelona, un dels més antics i prestigiosos del món, ha significat un important esperó.

Les úniques productores locals destacables han estat Dar-Por, una petita firma que va treure dos o tres títols abans de desaparèixer; i Jalif Studio, encara en actiu, tot i que només en format web.

Internet, el sexe a un clic

Si el vídeo va trencar barreres, internet les ha esborrat definitivament, doncs ara ja no es necessita una càmera de certa qualitat per gravar: amb un mòbil 4G, connexió a internet i un penis generós,

tothom pot ser actor. Això sí, que ningú esperi històries ni posades en escena; el que es busca és un escalfament de gòndes en menys de cinc segons per poder auto satisfèr-se en menys de cinc minuts: vídeos amateurs, directes, sense preliminars i de consum ràpid.

El precursor d'aquesta moda va ser Sean Cody, un personatge que buscava nois desconeguts i amateurs, a qui pagava 50 dòlars per explicar en quatre línies la seva vida abans de despullar-se i masturbar-se davant la càmera. D'aquí es va passar a les parelles, que podien ser gai-hetero o dos amics heteros que es masturbaven mútuament o feien alguna cosa més, suposadament per primera vegada. Els protagonistes ja no eren inaccessibles *porno-stars*, sinó que podia ser qualsevol veí, el fill dels del 4rt 2a, i els vídeos quasi mai sobrepassaven els 15 minuts.

Amb aquest panorama, quin es el futur de la pornografia? No se sap, però alguna cosa comença a moure's, doncs la indústria porno és la que més està invertint, i de llarg, en la investigació i el desenvolupament de la tecnologia 3D. Caldrà anar amb compte: pot ser que l'actor de la propera pel·lícula porno acabi esquitxant el sofà de casa! ■